

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

KOMMISSIE VAN REDAKTIE:	REDAKTIE :	ADMINISTRATIE :
Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. H. C. van der Ent, Dordrecht-Centrum; Ds. R. Kok, Soest, Ds. H. van Leeuwen, Driebergen; Ds. D. Slagboom, Barendrecht; Ds. M. C. Tanis, Sliedrecht-Centrum; Ds. M. Vlietstra, Bunschoten; A. Beukers, Alphen a.d. Rijn; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen a.d. Rijn.	Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, 4231 BP Meerkerk. Telef. 01837-1357	Joh. van der Lee, Kwartelstraat 74 2406 EP Alphen aan den Rijn, telef. 01720 - 73814, postrek. 70.43.50, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het Pand” te Alphen aan den Rijn. Abonnementsprijs f 10,- per jaar. Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en Canada 5 dollar per jaar. Advertenties f 0,25 per mm. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

DE BELOOFDE VERLOSSER

„Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst”.

Jes. 9:5.

Jesaja profeteerde zeven eeuwen voor de geboorte van Christus.

In zijn profetieën spreekt hij veel over de beloofde Messias. Jesaja verdiept zich dikwijls in de heerlijkheid van de komende Verlosser. Hij wijst op Zijn grootheid en reddende kracht, en vertelt van de troost en vreugde die Hij zal brengen op deze donkere, zondige wereld. Soms lijkt het of Jesaja in Nieuw Testamentische tijden leefde. De manier waarop hij over de Verzoening spreekt komt veel overeen met die van de Apostel Paulus. In hoofdstuk drie en vijftig is klaar en helder licht over het lijden van de Heere Jezus. Waarom Hij stierf, voor wie Hij stierf en wat Zijn dood betekent voor Gods volk.

In onze tekst hebben we een merkwaardige Messiaanse profetie, een schone beschrijving van de heerlijke Persoon en de dierbare namen van de komende Verlosser. „Want een Kind is ons geboren”. Het is een bijzonder iets wanneer een kind ter wereld komt. Wat een vreugde voor de ouders. Dit is echter een bijzonder Kind. Een Zoon en wel door God gegeven. De heerschappij is op Zijn schouder. Dit Kind zal een Koning zijn. Daar is grote reden tot blijdschap en verheuging. Reeds voor een lange tijd was er niet een koning op Davids troon. Het Bondsvolk kwam in ballingschap. Ze hadden geen koning meer. De profeet wijst nu op de toekomst. Er zal een Vorst geboren worden die Koning zal zijn over Israël. De komende Zaligmaker zal als kind geboren worden. Maar Hij zal een Heerser, een Koning zijn. Hier wordt de menselijke natuur in profetie benadrukt. De Koning zal genoemd worden: Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.

Vele eeuwen voor de komst van Christus wordt ons reeds gemeld dat Hij niet alleen Kind en Koning zal zijn, maar ook te gelijker tijd **Sterke God**. De twee naturen van Christus worden hier zeven honderd jaren voor Zijn komst in profetie vermeld. Hij is beide God en Mens. Hij is Koning, een machtige Koning. Hij is de God Mens Jezus. Hij is de Zaligmaker die deze wereld van zonde en verdriet zo nodig heeft. Als er in deze wereld van zorgen en moeiten ergens behoefte aan is, dan is het aan een Zaligmaker die machtig is om te verlossen. De wortel en oorzaak van alle menselijke moeite en zorg is de zonde. Deze Zaligmaker is de enige Bron van verlossing.

De profetieën komen geheel overeen met het Nieuwe Testament. Toen Christus werd geboren, werd Hij als een kindeke in de kribbe van Bethlehem gelegd. Hoe treffend is de harmonie tussen de Oud en Nieuw Testamentische Schriften. Inderdaad de Heilige Schrift is het door de Geest geïnspireerde Woord van God. Zij openbaart de grote Verlosser die wij allen nodig hebben.

Zijn Naam is Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst. In het

Hebreeuws hebben we hier acht woorden, waarvan in onze vertaling de laatste zes samengevoegd zijn als: **Sterke God, Vader der Eeuwigheid, Vrede Vorst**. Het is ook gepast en juist om zo de eerste twee samen te voegen als: **Wonderlijke Raad**. Dat is in overeenkomst met de vertaling van de zes laatste woorden.

Het woord wonderlijk is verwant aan het woord bovennatuurlijk. Toen de Engel tot de ouders van Simson kwam, vroeg Manoach: „Wat is Uw naam?” De Engel antwoordde dat die naam boven menselijke bevatting was. Die Naam was Wonderlijk. Bovennatuurlijk. Het woord dat we hier hebben is van dezelfde wortel. Christus is een Bovennatuurlijk Raadgever, Hij geeft Wonderlijke Raad en maakt ons bekend wie God is in Zijn genade.

Door Zijn Woord en Geest geeft Hij wonderlijke raad betreffende God en Zijn grootheid, liefde en genade. Hij geeft de Waarheden van het Evangelie. Het Evangelie is wonderlijk, bovennatuurlijk. Het is een Blijde Boodschap. Want het Evangelie leert ons hoe een zondaar vrede met God kan verkrijgen door het bloed van Zijn Zoon. Door Zijn lijden maakt Christus de grootheid van Gods liefde openbaar. Christus geeft ons deze grote waarheden van het Evangelie. En Hij doet nog meer in Zijn bovennatuurlijke raadgeving.

Van nature is de Bijbel voor ons een gesloten Boek. Er kan veel kennis zijn, zelfs diepe inzichten in theologie, toch spreekt de Bijbel niet tot ons hart totdat Christus door Zijn Geest wonderlijke raad geeft. Onze ogen moeten geopend worden. We weten niets van het Woord Gods op een zaligmakende wijze zonder dat bovennatuurlijk onderwijs van Christus. De natuurlijke mens beseft niet dat hij een kracht nodig heeft die hoger is dan die van de mens, zo dat hij in het diepste van zijn hart mag worden onderwezen betreffende de zaligheid die in Christus Jezus is. Hij heeft geen kennis aan een gebroken geest en een verslagen hart.

Maar door dit hemels onderwijs wordt alles anders. Dan beginnen we te zien dat we niet zonder Christus kunnen. Dat Hij noodzakelijk is, ja geheel onmisbaar voor een staat van genade en geluk. Dit goddelijk onderwijs is het beste onderwijs dat we ooit kunnen krijgen. Het dringt door tot in het diepste van ons hart. Dan wordt er niet langer getwijfeld over de toestand waar we van nature in verkeren. We zien onze ellendige staat en helwaardigheid. Want als we dit onderwijs mogen ontvangen zien we in ons zelf geheel geen goed. Satan laat ons in een valse rust. Maar de Wonderlijke Raadgever heeft een bijzonder groot medelijden. Waar Hij werkt, schept Hij in ons een besef van onze diepe nood. Hij wondt ons hart maar toont ons ook waar genezing ligt, en beide zijn noodzakelijk. Hoe gezegend is deze Wonderlijke Raadgever. Hij kan onze donkerheid in licht veranderen.

Hij is ook de **Sterke God**. Deze naam is ook van oneindige waarde. In deze profetie worden de twee naturen van Christus duidelijk geopenbaard. Hij kon nooit de grote Plaatsvervanger aan het kruis geweest zijn, als Hij niet beide God en Mens geweest was. Hij leed in Zijn menselijke natuur. Maar het was Zijn goddelijke natuur-Sterke God-die al de kracht gaf aan Zijn menselijke natuur om die grote last te dragen.

Van de administratie

Met dank aan hen, die ons een adres(sen) toezonden, mogen wij bij deze doorgeven, dat weer 5 nieuwe abonnees konden worden genoteerd. Wie verblijdt ons een volgende maal ? f 55,50 aan overbetalingen mochten wij weer ontvangen. Ook daarvoor, als steeds, onze dank. Wie kan mij thans helpen aan het juiste adres van H.v.d. Hout, Oranjeplein 7-9, 4338 AG Oost-Souburg ? De PTT berichtte ons vertrokken. Nog niet alle abonnees gireerden het abonnementsgeld over 1979. Het jaar is bijna voorbij, daarom een laatste verzoek aan hen, stel het niet langer uit. In afwachting. Adres: Adm. Bewaar het Pand, Kwartelstraat 74, Alphen a/d Rijn. Giro nummer 704350.

v.d.L.

Vaak denkt men te mechanisch over het lijden van Christus. Omdat God de krachten gaf ziet men het niet als een wonder dat Hij zo kon lijden. Hoe anders is de werkelijkheid. In zijn onbegrijpelijke liefde heeft Hij oneindig lijden verdragen. Nooit heeft of zal een mens het ooit zo verdragen. Het was alles mogelijk omdat Hij beide God en mens was. Wat een troost zien we in deze naam van de Zaligmaker, als wij onze verloren en hope-loze toestand zien waar we van nature in verkeren. Zijn kracht alleen kan onze banden breken.

Een andere dierbare naam van de beloofde Verlosser is Vader der Eeuwigheid. Daar is geen aardse vader die zoveel liefde, tederheid, medelijden en zorg betoont voor zijn kinderen dan deze Vader. De liefde van deze Vader kent geen gebreken. We mogen een diepe waardering hebben voor een aardse vader, maar op zijn best zijn er toch zwakheden. Op zekere tijden faalt hij. Hij kan ons niet altijd helpen. Dat is niet zo met Jezus. Hij faalt Zijn kinderen nooit. Hij zal altijd bij hen zijn. Hij is een eeuwige Vader. Hij zal al het medelijden aan Zijn kinderen geven dat zij nodig hebben. In leven en sterven is Hij hun eeuwige Beschermmer. Daar bestaat geen **grotere** zegen dan een kind van God te zijn. Dan is ook Christus onze Vader der Eeuwigheid.

Ten slotte wordt Hij genoemd de Vredevorst. Hij verzoent en geeft vrede met God. Wij hebben God beledigd door onze zonden. Wij kunnen het nooit weer goed maken. Onze zonden zijn groot en vele. Onze eigen werken en handelingen kunnen ons geen vrede geven.

Maar Christus verzoent met God. Als een Vorst heeft Hij gezegevierd over Satan en de macht van het boze, over hel en dood. Aan het kruis heeft Hij de grote vijand van God en van Zijn volk overwonnen. Hij bracht volkomen verzoening teweeg voor het volk van Gods eeuwig welbehagen.

In de geliefde Zoon van God is rust en vrede voor de arme en hulpeloze zondaar. Er is meer in Christus te vinden dan menselijke taal ooit beschrijven kan en meer dan het menselijke hart ooit gevoelen kan. Hoe oneindig groot is de zegen om iets te mogen kennen van Zijn genade. Alles wat we nodig hebben is in de Christus die hier in deze profetie beschreven wordt. Met Hem wordt al onze donkerheid licht, en verandert onze droefheid in blijdschap. In Christus zijn rijkdommen die alle andere schatten overtreffen. Met Christus hebben we een vaste hoop voor tijd en eeuwigheid. Maar zonder Hem..... Ik heb geen woorden om de toestand te beschrijven van de zondaar die

zonder Christus is. Alle menselijke taal faalt om uit te brengen het ontzettende van de toestand waar die persoon in verkeert.

Wat hebben we deze Christus die geopenbaard is in de Schriften toch nodig in Zijn grote macht om te redden en zalig te maken. Zijn zaligheid is een heerlijke volmaaktheid, in harmonie met al de deugden Gods. Eén blik-bij Geestes licht-op de schoonheid en heerlijkheid van Jezus Christus en we zijn overtuigd dat we Hem niet kunnen missen, en dat Zijn armen nog wijd uitgestrekt zijn om de behoeftigsten der mensen te ontvangen. Die armen zijn wijd open met het welkom: „O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk”. Jes. 55:1.

Hoe heerlijk en zalig is het tot Hem de toevlucht te mogen nemen.

Alphen aan den Rijn

G. Hamstra.

ESTHER

Dat er gebeden wordt voor de leraar in de gemeente, wat is dat toch een onuitsprekelijke weldaad. Ik zou alle gemeenten willen toeroepen: hebt gij gemis in uw dienaar, meent gij geoorloofde opmerkingen te mogen maken, breng het niet openbaar aan het oor der menigte, noch breng het dadelijk bij de dienaar zelf, maar breng ook deze noden voor het aangezicht des Heeren en weet, dat Hij alle dingen op Zijn tijd schoon zal maken. Ook hiervan doe ik u een treffende mededeling. Er was in die gemeente (in een dorp) een hoogbejaarde zuster, zowat een moeder in Israël, de vraagbaak in 't gemeentelijke leven voor velen. Haar „stilstand” was zeer kennelijk geweest Als een brandpunt uit het vuur gerukt, zo luidde meermalen haar antwoord. Voor mijn bekering was de „pretmakerij” der wereld mijn lust. Zij stond in de voorste gelederen om de zonde te dienen en Gods dag te ontheiligen. Daarover gevoelde ze zich later altijd nog bezwaard, want zij had zoveel jonge levens medegetrokken naar het verderf. Daardoor gevoelde zij zich ook altijd nog aangetrokken tot jonge mensen en het was wel opmerkelijk, hoe menig jongeling of jongedochter gaarne eens haar kleine woning opzocht om te „kortavonden”, zoals men dat noemde. Ook wist zij op „haar wijze” onderhoudend te zijn, sprak eens over oude tijden, maar vergat nooit de boodschap mede te geven, dat de mens wederom geboren moet worden. En als zij dan sprak over de liefde Gods haar bewezen, dan werd het oog vochtig, dan zie ik nog de knokige wijsvinger wrijvende in dat oog. Zij zelf noemde dat „mokken”, dat is de traan uit een verbroken gevoel des harten.

Toen nu de (nieuwe) leraar was gekomen en men haar vroeg, hoe zij het met de dominee had, dan zweeg zij meestal. Ook had de dominee waarlijk niet te roemen, dat zij overvriendelijk was tegenover hem. Een en andermaal zocht hij aanknoping met haar te krijgen, doch schier tevergeefs.

Kort en afgemeten, om niet te zeggen afgebeten, waren haar antwoorden. Zodoende raadselde het wel wat in de ziel van de leraar. Zij was immers toch zulk een begenadigde vrouw! Waarom dan toch zulk een afwerende houding tegenover hem! Gelijk gezegd, dit deed hem pijn. Geen enkele dienaar kan het gemakkelijk zijn, indien Gods volk niet vlak met hem is.

Als de leraar haar vroeg, of zij wel eens voor hem bad, dan zeide zij dat ze geen „Jan de Bidder” was; wilde hij met haar eens spreken over de gangen en leidingen Gods met Zijn volk, brak zij dit nog al eens af met de opmerking, dat ieder tegenwoordig meende daarvan verstand te hebben, maar dat men maar zo weinig armen en dwazen aantrof. Zo konden deze zuster en de dienaar eerst maar geen geestelijk contact vinden.

Daaronder enigzins gebukt gaande, werd de verzuchting in de leraar levendig en aangebonden, dat dit toch veranderen moest. En dit geschiedde. En dat wel op de volgende wijze. De leraar had een kranke bezocht. Zijn weg voerde langs de woning van de genoemde oude zuster. Er werd een tweestrijd in zijn gemoed gestreden of hij even bij haar binnen zou gaan, ja dan neen! Doch het was alsof er een zachte stem in zijn hart sprak: ga haar niet voorbij. Daarom zonder lang te dralen, stapt hij binnen. De voordeur is onbegrensd, zodat hij ongehinderd binnen kan

komen. De kamerdeur stond op een kier, hij hoorde de bewoonster tamelijk luide spreken.

Glurende door genoemde kier der kamerdeur, zag hij echter geen tweede bij haar met wie zij sprak, maar wat hij zag vervulde hem met ontroering. De stramme knieën waren voor God gebogen. De kleine woonkamer was een Pniël geworden en werd straks ook weer een Bethel.

In schokkende taal klaagde zij zich zelf voor de Heere aan. Hoe verfoeide zij zich zelf voor Hem; hoe klaagde zij over haar harde natuur voor de Heere. Heere! ik walg van mij zelve, zo hoorde hij haar zeggen. De leraar dacht aan het woord der Heilige Schrift: Ik zal maken dat zij een walg aan zichzelf zullen hebben. Dit moet de Heere dus maken; dit is zelfs grote genade om eens een onwaardig albedervend mens voor de Heere te wezen. Dan verkeren wij in de dalen van ootmoed en dragen een gestalte om, de Heere welbehagelijk. Dan zijn wij niet hooggevoelend. Dit dus te zijn, maar ook dit de Heere te mogen zeggen, is gunst, is een vergunning, een privilege voor het kind van God.

Welnu, daartoe werd deze oude zuster verwaardigd. En haar werd ook gehoor verleend. Haar aanklachten en klachten gingen door tot voor de Heere Zebaoth. Veel had zij te belijden, maar ook veel van de Heere af te smeken. Van de tegenwoordigheid van de leraar merkte zij niets. Haar ziel was ingegaan in het heiligdom Gods.

Doch wat nu wel bijzonder de aandacht van de dienaar trof, was dit, dat zij ook hem in haar gebed betrok. Zij beleed haar verkeerde houding tegenover hem. Letterlijk zeide zij dit: En Heere, nu hebt gij ons een nieuwe knecht gegeven, waar de gemeente toch ook om gebeden heeft. Hij heeft nog geen goed woord van mij gehad. Ik veins te vrezen of hij hier wel op zijn plaats is, maar de grote oorzaak van alles is, dat mijn hart van zijn plaats is. Ik zelf ben aan 't woord Heere! sla ze (daarmede bedoelde zij haar oude natuur) toch dood, anders slaat ze mij nog dood.

U gevoelt lezer wat er omging in 't hart van die leraar. God Zelf had hem deez' ure bereid. In Zijn bijzondere voorzienigheid had de Heere hem daarheen geleid en moest hij vooral bovengenoemde zinsneden horen.

Onvergetelijk blijft de dienaar dat amen, dat op dit gebed volgde. Toen strompelde zij overeind, keerde zich om en..... zag de leraar staan. Beiden zwegen. Zij waren te vol om woorden te spreken. Men moet dat hebben doorleefd, om dit te kunnen gevoelen. Na lange pauze vroeg zij: hebt u mij gehoord? De dienaar antwoordde: Ja, maar momenteel daar met u over spreken gaat zeer moeilijk. Ik kom spoedig terug; druk mij recht hartelijk de hand, gelijk ik dat u doe; de Heere heeft mij een bijzondere verkwikking bereid. En die twee drukten elkaar de hand, de hand van ware geestelijke verstandhouding. Zij hadden elkander gevonden. Een hechte band werd gelegd. Was er één bidster voor de leraar, dan was zij het.

Als innige broeders of zusters later eens een weinig kritiek maakten omtrent het doornig karakter van genoemde zuster (er was één die haar altijd noemde een roos midden in de doornen) dan was de dominee altijd geneigd het een weinig voor haar op te nemen. Hij kende haar wel. Ook zeide hij dan: dat wordt wel weer anders, dat komt wel weer terecht. In zulke hachelige stonden sprak de leraar ook wel eens met haar. Dan sprak hij haar aan met deze woorden: het wordt tijd dat gij eens weer in de hoek van uw woonvertrek komt voor de Heere.

Gelukkig, die tijden kende hij steeds weer. En dan, ja dan was het een zielsversterking eens met haar te spreken, niets dan klacht over zich zelf, niets dan roem over de Heere. Er zijn van die kinderen Gods die men eerst van nabij moet kennen om ze op rechte waarde te schatten.

Zeker, de Heere moest veel in haar dragen, zijzelf zou de eerste zijn om dat te belijden, maar moet Hij dat ook niet in u en mij, mijn broeder en zuster?

Gelukkig, de Heere kan veel in Zijn volk dragen, omdat Hij ze liefheeft met een eeuwige liefde. Als het ging om de waarheid Gods dan wist zij in haar eenvoudigheid dit wel te onderscheiden. Lastig was zij niet voor een prediker als dood en leven, zonde en genade, de arme zondaar en de rijke Christus maar naar voren kwam. Niets mocht er aan de mens toegekend. Alle zaligheid is uit God, hoorde ik haar met verheffing van stem

zeggen, en dat is ook mijn enige troost in leven en sterven. Ik zou niet durven zeggen: zij was diep in 't verlossingwerk ingeleid, maar wel weet ik dat zij met insluiting van zichzelf met veel dierbaarheid van de „Lossers” en „Sions Koning” kon spreken.

En thans is zij niet meer, zij is gestorven, maar zij leeft. Ingezameld tot haar volk. Zij juicht met al de verlost en daarboven. Daar heeft zij menig kinds Gods ontmoet van wie zij zo aangenaam kon vertellen van vroegere omgang. Ik zal ze daar zien en ontmoeten, zeide zij dan.

Of zij dan altijd zo ruim voor zich zelf was, dat zij steeds met blijdschap aan de dood kon denken, vraagt ge lezer? Ganselijk niet, meermalen zuchtte zij uit het lichaam der zonde en zeide dan: het zal nog een eeuwig wonder zijn, indien ik er kom.

Haar lievelingspsalm was Psalm 73. Nog hoor ik haar één of meer verzen daarvan zingen. Dat eens met haar te zingen was haar een zielsgenoegen. En hoeveel ombuigingen zij ook maakte, wat de wijs betreft, zij kwam altijd goed uit, want haar ziel zong. De Heilige Geest bewaarde haar hart.

Koninklijk is haar uitvaart geweest. Wat van haar zelf was, bleef hier. Zij was verlost van zichzelf en in het nieuwe leven is ze op het allernauwst met haar Heere en Koning verenigd. Zij prijst nu God drieënig op de volmaaktste wijze.

Hiermede genoeg.

Aangenaam was het ons deze oude zuster nog eens in herinnering te brengen. Stelle de Heere het nog ten zegen voor menigeen die dit leest.

Het bovenstaande namen we over uit het jaarboekje van 1927. Het is geschreven door Ds. P. de Groot, toen te Rotterdam, maar door hem meegemaakt toen hij in Noordeloos stond. De naam van Esther wordt nog in Noordeloos en omgeving genoemd.

B.

IN 1979 WEER NAAR CANADA 6

Na het vertrek van de emigranten, die op bezoek waren gekomen, nuttigden we de maaltijd en wachtten we eigenlijk op de komst van Bill met zijn motorhome om ons mee te nemen. De bedden waren afgehaald en de tassen stonden gereed. We zouden heengaan, zo was de gedachte.

Het werd 3 uur en 4 uur en nog was er geen motorhome. Intussen hadden we een goede uitwisseling van gedachten. De telefoon ging. Marja was aan de lijn. Ze vertelde, dat ze op weg naar ons pech hadden gekregen. Ze waren de rivier overgevaren en bij het van boord gaan was de onderkant van de motorhome in aanraking gekomen met de weg, met het gevolg, dat de benzinetank lek raakte en leeg stroomde. De motorhome moest gemaakt worden. De politie en brandweer waren erbij geroepen. Er moesten allerlei maatregelen worden getroffen. De exploitant van de veerdienst was aansprakelijk, omdat verzuimd was de oprit op de goede hoogte te brengen. Mrs. Overduin reed er met ons heen. We zagen de motorhome met een takelwagen wegslepen. Marja was achtergebleven bij het veer om te telefoneren. Bill was al druk bezig om in de gegeven situatie te doen wat er te doen was. Het was voor hem uiteraard een naar geval. Hij was er meer dan een hele dag mee kwijt eer hij weer kon rijden. Voor ons was het anders. We konden bij de familie Overduin blijven logeren. Daar hadden we het heel goed. We hebben veel met elkaar gesproken en waren nog niet eens uitgesproken toen we de volgende dag wegreden. Het kon niet anders of ook de uitgave van ons blad kwam aan de orde, waarvoor Ds. Overduin zijn waardering toonde.

De avond was zo voorbij. Weer brak een nieuwe dag aan. 's Morgens hoorden we niets van Bill en Marja, maar 's middags belde Marja. Ze hadden de hele morgen in de garage staan wachten en toen pas waren ze begonnen met het maken van de tank. Bill hielp mee. Mrs. Overduin nodigde Marja, die uiteraard zeer vermoeid was, uit, om bij ons te komen thee drinken. Dat nam ze graag aan. We haalden haar op. Ze kwam een beetje op verhaal. En na verloop van tijd kwam Bill met zijn herstelde voertuig. Het was meteen tijd om afscheid te nemen en in te stappen. Het afscheid was zeer hartelijk. De dagen in Pitt Meadows doorgebracht blijven in onze herinnering achter.

We reisden weer verder. Zo is het hele leven, in elk opzicht. Bill wilde Mount Beker nog zien, een berg bedekt met sneeuw in het aangrenzende gebied van de Verenigde Staten. We gingen door de grenscontrole en kwamen na verloop van tijd een heel stuk de berg op. De sneeuw zagen we van dichtbij, midden in de zomer. We moesten weer naar beneden. Het begon al donker te worden en de weg was vol gevaren. We kwamen behouden in het kamp aan het Cultus Lake aan. Daar vernachtten we nu met z'n allen. De volgende dag, woensdag, zouden we naar het eiland Vancouver gaan. We moeten daarbij niet denken aan een van onze Hollandse of Zeeuwse eilanden. Vancouver-eiland is groter dan heel Nederland. Het ligt langs de westkust van Brits Columbia en is meer dan 500 km lang. Het is voor een groot gedeelte bergachtig. Langs de kust bevinden zich vele kleinere rotseilanden, begroeid met bossen, waar je doorheen vaart als je de overtocht maakt van de vaste wal naar het grote eiland. Als je er eenmaal bent heb je helemaal niet het gevoel, dat je op een eiland bent.

We vertrokken al vóór half 7 in de morgen uit het park. Om kwart over 8 waren we bij het veer te Tsawwassen. Er zijn verschillende andere plaatsen vanwaar men met een veerboot, een ferry, kan overvaren. We moesten ongeveer een uur wachten voor we konden overvaren. De overtocht duurde twee uur. Eerst voeren we in de open wateren, grenzend aan de Grote Oceaan, en konden genieten van de frisse zeelucht en het wijde uitzicht over het water. Later voeren we tussen verschillende rotseilanden door. Dat blijkt nog gevaarlijk. Toen we thuis kwamen zagen we in het R.D. een foto met zo'n ferry, die op een rots gelopen was. De voertuigen waren daardoor tegen elkaar aangebotst en zwaar beschadigd. Alles wordt natuurlijk gedaan om zulke ongelukken te voorkomen. Maar steeds weer worden we er bij bepaald, dat de gevaren blijven, op de wateren, op de weg, in de lucht.

Bij Sidney kwamen we aan land. We reden rechtstreeks naar de Butchart Gardens. Ieder die op het eiland komt moet deze grote prachtig aangelegde en uitgestrekte bloementuin zien. We zijn meermalen in de Rocky Gardens bij Hamilton geweest. Die zijn al schitterend om te zien, maar de tuinen op het eiland overtreffen die bij Hamilton in schoonheid. De mens heeft ordenend gewerkt, maar hij kan geen bloem doen bloeien en geen boom of plant doen groeien. Daarom spreekt alles van de veelkleurige wijsheid van God. Die alles geschapen heeft en nog onderhoudt. Het was heerlijk weer en mede daardoor was het goed een poos in de tuinen door te brengen. Dit alles is er ondanks de zonde, maar het is alles vergankelijk en niemand kan daar blijvend vertoeven. Het is alles betrekkelijk en tijdelijk. De hof van Eden is op aarde niet meer, maar wel is er het hemelse Paradijs. Gelukkig is de mens die daar mag ingaan om er eeuwig te blijven. Dus we verlieten de Gardens en trokken naar de hoofdplaats van het eiland, Victoria, gelegen aan de zuidkust. We verkeerden daar enige tijd aan de rotskust met een prachtig uitzicht over de zee. Daar stonden we ook bij een bord, waarop vermeld staat, dat daar de Trans Canada Highway begint, die eindigt bij St. John's op New Foundland aan de Oostkust. Deze weg is de hoofdader van het verkeer langs de weg van het oosten naar het westen en omgekeerd. De afstand van Victoria en St. John's is volgens het bord 4860 mijl, dus 7776 km !

Bill had nog graag naar het midden van het eiland willen rijden, waar hollandse emigranten wonen en een Gereformeerde Gemeente is, maar de afstand was te groot. Anders hadden we mogelijk daar nog Hollanders van afkomst ontmoet. We zochten dus weer een ferry op. We gingen bij Nanaimo aan boord en kwamen bij de Horseshoebay aan land. Het was toen al ruim half 9. We moesten nog 2 uur rijden naar het kamp. We kwamen daar behouden aan. Het was uiteraard toen al lang donker. In Holland was het 9 uur later, dus al lang weer licht ! De volgende dag vertrokken we voorgoed van Cultus Lake. De tenten werden afgebroken en ingeladen. Om half 9 was alles gereed voor vertrek. We gingen eerst naar Chilliwack. Bill liet ons eerst het kerkgebouw van de Gereformeerde Gemeente zien. Daar had hij met de zijnen de afgelopen zondag tweemaal onder het gehoor gezeten van Ds. Verhoef.

Het is een tamelijk grote gemeente. In die streek wonen veel emigranten uit ons land. Daar hebben vroeger onverlaten in koelen bloede op een avond vier jonge mensen van het leven beroofd, van wie er naar ik meen drie tot deze gemeente behoorden. Toen dat gebeurde waren we juist in Canada. Het verwekte heel wat opschudding.

Vandaar gingen we naar de school. De kerk van Chilliwack heeft een eigen school. In het bestuur daarvan zitten ook vertegenwoordigers van de gemeente, waar Ds. J. Pannekoek enige maanden heeft gestaan. Deze kwam uit Terneuzen en stierf na 8 of 9 maanden in de kracht van het leven, wat natuurlijk voor die gemeente een groot verlies was. We hebben meermalen preken van Ds. Pannekoek in ons blad besproken.

Enkele jaren geleden is de eerste school afgebrand. Dat was een grote beproeving voor hen die zich zoveel offers getroost hadden om een eigen school te hebben, met goed christelijk onderwijs. Maar van alle kanten, ook uit ons land, kwam hulp opdagen. Er werd zo mild gegeven, dat er een nieuwe school kon worden gebouwd, die aan alle eisen des tijds voldoet. Het hoofd van de school, principal Mr. Beeke-een broer van Ds. Beeke, een jonge predikant, die in zijn eerste gemeente staat-liet ons de school zien en vertelde een en ander over het onderwijs, dat daar gegeven wordt. Allerlei soort van onderwijs kan men daar volgen.

Het is van grote betekenis, dat de kinderen zo lang en zo goed mogelijk begeleid worden. Dat wordt daar ingezien en in verschillende andere plaatsen in dit grote land ook. Dat is ook het geval in Dundas en Hamilton, waar men met een kleine school begonnen is, maar er ook naar streeft, al vraagt dat grote offers, om de kinderen naar Gods Woord te laten onderwijzen en hun dat Woord mee te geven op hun levensweg.

Nadat we afscheid van de heer Beeke genomen hadden gingen we naar de familie van Saane. Een paar van hun meisjes hadden al jaren met een paar meisjes van Bill en Marja gecorrespondeerd zonder dat ze elkaar ooit ontmoet hadden. Maar nu hadden ze persoonlijk met hen kennis gemaakt en ook de wederzijdse ouders hadden elkaar ontmoet. Bill wilde nog afscheid nemen en zo kwamen we daar tegen koffietijd aan. Mr. van Saane is pas enige jaren geleden naar Canada geëmigreerd. Zijn vader had ook al uit Holland willen vertrekken, maar daar was nooit wat van gekomen. De jonge van Saane had zich daar gevestigd en een groot bedrijf opgebouwd. Hij kweekt bloemen en planten in kassen, net als in ons land. Hij levert de bloemen en planten aan de veiling te Vancouver af. Hij hoort tot de gemeente van Ds. Pannekoek.

B.

BOND TEGEN HET VLOEKEN.

We ontvingen een boekje met bondsberichten van deze bond, waarin opgenomen het jaarverslag over 1978, het financieel verslag over dat jaar en een lijst van uitgegeven propagandamateriaal. Ingesloten is de toespraak, die de voorzitter Prof. Dr. W.H. Velema op de jaarvergadering van 19 april j.l. te Nijkerk heeft uitgesproken. Daaruit nemen we het volgende over:

De Bond tegen het vloeken acht het zijn taak op te komen voor de eerbiediging van Gods naam in de samenleving. Daarom bestrijdt de Bond het vloeken. Wat is de grond voor dit werk? Wat drijft ons? Waaraan ontleen wij als bestuur van de Bond tegen het vloeken het recht om steun voor ons werk, zelfs bij de overheid te vragen? Waaraan ontleen wij het recht om ieder lid van onze samenleving te vragen het vloeken na te laten?

Wat ons betreft is dat onze geloofsovertuiging, die eerbied voor de Naam van God meebrengt. Wij belijden God als de Schepper van hemel en aarde, en als de Vader van Jezus Christus, onze Verlosser. Wij zien ieder mens als Zijn schepsel. God vraagt in Zijn wet van de mens dat hij die Naam eerbiedigt, die tot ons komt in beloften en geboden. Wij komen op voor het goed gebruik van de Naam zonder enige beperking. Wij verzetten ons tegen misbruik en spreken ieder mens aan op zijn door God geschapen zijn. God heeft ons Zijn Naam geopenbaard. Daarin heeft Hij Zich aan ons gegeven. Het past geen enkel mens deze Naam te gebruiken als een holle klank, als een stoplap, of als een middel om zijn emoties en irritaties

te luchten. Wij waarderen het niet, als onze eigen naam of de naam van een der onzen daarvoor misbruikt worden. Integendeel, wij keuren dat af en betreuren dat, eventueel protesteren wij. Niemand zegt van zijn eigen naam of van die van zijn geliefde „What is in a name“.

Hoeveel te meer zullen we dan ons protest laten horen tegen het misbruik, of het nonchalante, klakkeloze gebruik van Gods Naam! Voor een christen zal deze redenering overtuigend zijn! Als christen is ook hij met ons geroepen tot gehoorzaamheid aan het gebod. Doch wat heeft een niet-christen met ons argument en motief te maken? Hij kan een zoeker zijn, een scepticus of een overtuigd atheïst. Kunnen wij hem ook aanspreken op de eerbiediging van de Naam? Zijn overtuiging doet hem immers juist aarzelen of zelfs geheel afwijzend staan tegenover het christelijk geloof.

Men kan van een atheïst toch niet verwachten dat hij in God gelooft. Wie atheïst is, zegt daarmee dat God voor hem niet bestaat. Is het dan geen inbreuk op zijn vrijheid, hem het recht tot lasteren van de Naam te onzeggen? Beperken we dan niet zijn leefruimte, zijn geestelijke vrijheid, als we zeggen: Dat moogt ge niet doen? Hier kan natuurlijk de vraag gesteld worden, waarom iemand die in God niet gelooft, dan toch de Naam van God in een vloek noemt. Als God niet bestaat, waarom dan ook de Naam niet ongemoeid gelaten !

In het vervolg van zijn toespraak geeft Prof. Velema een gemotiveerd antwoord. Daarbij bestrijdt hij de voorzitter van het Humanistisch Verbond, die hen minachting voor de mensenrechten en de democratie verweten heeft. Hij zegt o.a.

Wij komen in ons protest tegen het vloeken juist op voor de rechte democratie. Ons werk moge negatief schijnen te zijn. Het gaat om het positieve: de eerbied voor de Naam zonder welke geen democratie stand houdt. Dictatuur in naam van het volk of als uitdrukking van de machtswellust van de enkeling is het alternatief. De beste bijdrage die wij aan de democratie kunnen leveren is het oproepen tot eerbiediging van de Naam. De bond wordt door vele kerken gesteund: Hervormde Gemeenten, Chr. Geref. Kerken. Geref. Kerken in Nederland, Geref. Kerken vrijgemaakt, Geref. Kerken vrijgemaakt b.v. (nu de Nederlandse Geref. Kerken), Gereformeerde Gemeenten, Gereformeerde Gemeenten in Nederland, Vrije Evang. Gemeenten, Oud Geref. Gemeenten, Evang. Lutherse Kerken, in totaal 1285. De laatste jaren is de belangstelling voor de arbeid van de bond toegenomen. Het vloeken is een volkszonde, niet alleen in Nederland, maar ook in andere landen. Daarin komt wel uit de vijandschap van de mens tegen God, die zich op deze wijze bewust of onbewust uitleeft. Het mag daarom tot dankbaarheid stemmen, dat velen de arbeid van de bond tegen het vloeken willen steunen.

Het komt er echter steeds op aan of iemand dat uit het rechte beginsel doet. Dat is alleen het geval, wanneer door genade mag gelden: gij zult Mijn getuigen zijn. Dat is dan niet beperkt tot het steunen van deze bond, maar dat geldt dan de hele levensopenbaring in woord en daad.

B.

NOG EENS: DE TELEVISIE

Het belangrijkste wat we geleerd hebben, In zoverre het kinderen betreft, Is dit: laat ze nooit of te nimmer Voor de televisie gaan zitten. Of beter nog, Haal het ding nooit in huis. In bijna elk huis, waar we geweest zijn Hebben we ze gezien, starend naar het scherm. Ze hangen en liggen languit En staren tot hun ogen uitpuilen. Ze zitten en staren en staren en zitten Totdat ze erdoor gehypnotiseerd zijn, Totdat ze volkomen doordrenkt zijn van al die schokkende, gruwelijke rommel. O ja, we weten, dat het ze rustig houdt, Ze klimmen niet uit het raam, Ze vechten, slaan of stompen nooit, Je kunt op je gemak het eten koken En de afwas doen..... Maar heeft u er wel eens over nagedacht, En u afgevraagd wat Dit uw geliefde kinderen precies aandoet?

Het bederft de zintuigen!
 Het doodt de verbeelding!
 Het belemmert en verwacht de gedachten!
 Het maakt een kind zo dom en blind
 Dat hij een gefantaseerd verhaal
 Niet meer kan begrijpen!
 Zijn hersens worden zo zacht als boter!
 Zijn vermogens om te denken rusten en bevriezen!
 Hij kan niet denken - alleen maar zien!

„Nu goed”, zult u zeggen, „Nu goed”,
 „Maar als wij de televisie wegdoen,
 Wat moeten we onze lieve kinderen dan laten doen?
 Vertel het ons alstublieft!”
 Wij stellen als antwoord u een vraag,
 „Wat deden de lieve kleinen,
 Hoe vermaakten ze zich,
 Voordat dit monster werd uitgevonden?”
 Bent u het vergeten? Weet u het niet?
 We zullen het erg hard en langzaam zeggen:
 ZE---LAZEN! Ze LAZEN en LAZEN,
 EN LAZEN en LAZEN, en gingen dan verder
 Om nog wat te LEZEN,
 Of te ballen of te zwemmen of te vissen
 Of te rijden op hun nieuwe fiets,
 Dus onbekend met al de vuile beelden,
 Het gegil en geschreeuw, het steken en trappen,
 En de kinderen, die je met stokken slaan ---
 Wees niet bang, want we beloven u,
 Dat ze binnen een week of twee
 Als ze niets anders te doen hebben,
 Er behoefte aan zullen krijgen
 Om iets goeds te gaan lezen.
 En als ze eenmaal beginnen - o jongens!
 Dan ziet u de langzaam groeiende vreugde
 Die hun harten vult. Ze zullen zo enthousiast worden
 Dat ze zich zullen afvragen, wat ze ooit
 In die belachelijke machine gezien hebben.
 Dat walgelijke, bedorven, vuile
 Weerzinwekkende televisiescherm!
 En later dan zal elk kind
 U des te meer liefhebben om wat u deed!

Dit gedicht werd gepubliceerd door de staf van de Prince Philip School van St. Catharines, Ontario, in verband met een educatieve week, die zij gepland hadden. Denk er eens over na: een openbare school maakt bezwaar tegen de dommakende invloed en het „vuile” zelfs „weerzinwekkende” karakter van dit communicatiekanaal, zoals het heden ten dage gebruikt wordt.
 Waar zijn de christenen? Waar is het „zout der aarde”? (Matth. 5:13). Moet het „zout” in dit geval niet een voorbeeld aan de „aarde” nemen? Als opvoeders aan openbare scholen bezwaar maken tegen het televisie kijken, zouden wij er dan niet mee ophouden en er over nadenken?

Het zal een schande zijn en een zonde met eeuwigheidsgevolgen als de wereld er in slaagt haar kinderen te vrijwaren van de vergiftigende invloed van dit medium, terwijl ouders op de erve van het Verbond hun kinderen niet alleen toestaan om te kijken, maar het nog verdedigen ook! Ik kan geen andere gevolgtrekking maken dan dat er met deze gedoopte kinderen in principe hetzelfde gedaan wordt, wat de Israëlieten met hun besneden kinderen deden. „Verder hebt gij uw zonen en uw dochteren, die gij Mij gebaard hadt, genomen, en hebt ze denzelven (de heidense afgoden) geofferd om te verteren”. (Ezech. 16:20). Wat is ons gezinsaltaar? Een proef voor de praktijk: Zet de Bijbel open op het televisietoestel en vraag dat uzelf dan nog eens af.

Ds. P. van der Meyden.

N.B. We vonden dit artikel in The Messenger van juni 1978. Anneke Bor-Breman vertaalde het. Het deed ons goed te merken, dat deze jonge predikant zo'n positief standpunt ten opzichte van de T.V. inneemt. Een gewaarschuwd mens geldt voor twee!

B.

Voor de jeugd

De brief van Paulus aan Filemon 54

„En bereid mij ook tegelijk een herberg; want ik hoop dat ik door uw gebeden ulieden zal geschonken worden”.

Fil. : 22.

De vorige keer hebben we enige aandacht besteed aan het woord „herberg”. We gaan er natuurlijk van uit dat onze lezers geen „herbergzoekers” zijn in de kwade zin van het woord. We hopen ook dat al de

lezers iets zullen kennen van de „herbergzaamheid”, die ons als een te betrachten deugd in het Woord van God wordt voorgeschreven.

Mag ik verder ook hopen, dat jullie aller hart is als een „herberg” waarin geen plaats is voor de wereld, maar voor de Heere Jezus Christus? Dan is dat een genade van God, en dan mag je ook geloven dat er bij God voor jullie een „herberg” in de hemel is, dat is dan een plaats waar je eenmaal voor eeuwig zalig zult mogen verkeren.

Inmiddels hebben jullie wel begrepen dat je met het woord „herberg” verschillende kanten uit kunt: Goede en ook kwade kanten. Laat de kwade kanten a.u.b. varen en zoekt de goede kanten, die toch ook aan dit woord verbonden zijn, te behouden.

De vraag van Paulus aan Filemon om voor hem een herberg te bereiden, houdt ook dit in, dat Paulus daardoor aan zijn verzoek kracht zoekt bij te zetten. Hij had in zijn brief Filemon gevraagd om Onesimus weer in zijn dienst te nemen. En als hij nu na verloop van tijd zelf weer in Colosse zou komen, in het huis van Filemon, dan zou hij kunnen zien, of Filemon aan zijn verzoek had voldaan. Dit is een punt wat we ook niet over het hoofd moeten zien. We moeten hier ook weer geen verkeerde toepassing uit maken, als zou Paulus Filemon niet vertrouwen. Want dat is hier niet in het geding. Want liefde denkt geen kwaad. Doch het aangekondigde bezoek van Paulus zou voor Filemon wel een aansporing kunnen zijn, om Onesimus des te gerader weer in zijn dienst te nemen. Alles wat mogelijk is, wordt daartoe door Paulus aangewend. En ik geloof dat dit een geoorloofde, ja zelfs een geboden zaak is. Zo zal het door Filemon ook wel aan gevoeld zijn. Niet om daardoor Paulus een ogendienst te bewijzen, maar om met des te meer ijver de wil van God te volbrengen. Want die was tenslotte door Paulus alleen maar overgebracht.

Dat er „toezicht” gehouden wordt of ook datgene gedaan wordt, wat door de dienstknechten van God de mensen wordt voorgeschreven, is nog geen overbodige zaak, zonder dat men daar een kwade gedachte achter moet zoeken. Het is zelfs een in Gods Woord geboden zaak. Daar zijn dan ook de ambtsdragers voor. Zij moeten „acht geven” op de gemeente, of deze namelijk wandelt in de „wegen des Heeren”. Dat wij dus heel eenvoudig zeggen: Of zij ook doen de wil des Heeren. Want daar gaat het tenslotte om, ook in ons leven. En we moeten het daarom onszelf altijd maar weer afvragen, of ook door ons gedaan wordt, wat door de Heere ons geboden wordt. En al kan dat door de ambtsdragers, ik denk bijzonder aan dominees en ouderlingen, niet altijd worden gecontroleerd, de Heere ziet ons altijd. Hij ziet niet alleen of we het doen, maar Hij ziet ook hoe we het doen. Want de mens ziet maar aan wat voor ogen is, doch de Heere ziet het hart aan.

„Want ik hoop dat ik door Uwe gebeden ulieden zal geschonken worden”.

In het tweede gedeelte van dit vers komt Paulus ook weer openbaar als mens. Hij hoopte nog eens uit de gevangenis verlost te worden. Want daarin moeten we hem ons nog steeds denken, bij de overdenking van zijn brief. We kunnen uit deze „hoop” aflezen, dat hij het martelaarschap niet heeft gezocht. O zeker, als de Heere dit voor hem weggelegd had, dan zou hij het niet zoeken te ontlopen, gelijk dat ook in zijn leven gebleken is. Maar „gezocht” heeft hij het niet. Ik geloof dat ook daar voor ons lering in ligt, namelijk dat het martelaarschap door ons ook niet gezocht moet worden, gelijk er in de geschiedenis toch wel mensen geweest zijn, die dit gedaan hebben. Wij willen de zodanigen niet veroordelen, doch oordelen wel dat het niet nodig is, dat men dit doet. Paulus begeerde de vrijheid boven de gevangenschap, om God te kunnen dienen en de komst van Zijn koninkrijk te bevorderen.

Dat is een goede begeerte geweest, die ons allemaal wel zou mogen bezetten. De vraag is daarom dan ook, of deze begeerte ook ons leven bezet? Namelijk om te leven tot dienst aan God en Zijn Koninkrijk? Hierin komt weer de liefde van Paulus tot de Heere en Zijn dienst openbaar. En daar gaat het tenslotte toch over. Ook bij ons!

„Want ik hoop dat ik door uwe gebeden ulieden zal geschonken worden”.

Een volgende zaak die in deze zin onze aandacht vraagt is deze, namelijk dat men daar in Colosse in het huis van Filemon voor Paulus bad.

Men bad daar of het God behagen mocht Paulus uit de gevangenis te verlossen. Een bewijs hoezeer men deze dienstknecht van God begeerde en beminde. Gaarne zagen zij hem weer vrij, opdat hij hen weer zou kunnen dienen, als een dienstknecht van de Heere Jezus.

Als de dienaar en de gemeente van elkander gescheiden zijn, kan men niet beter doen dan voor elkander bidden.

Dat is veel beter dan dat men eindeloos over elkander praat. En dat gebeurt nogal eens, dacht ik zo. De dienaars praten veel over de gemeenten. Het wel en wee, wat elke gemeente eigen is, wordt dan breedvoerig uitgemeten, terwijl aan de werkelijk geestelijke belangen van de gemeente voorbij gegaan wordt. Daar is de gemeente natuurlijk niet mee gediend.

Het andere komt ook voor. Zeer veel zelfs, dat men namelijk over de dienaar, wat dan meestal een dominee is, lang en breed weet te praten. Daar is natuurlijk altijd wel wat van te zeggen. Meestal is het meer kwaad dan goed, wat men vertelt. Want het „goede” is weinig interessant, en het „kwade” daar wordt gaarne naar geluisterd. Dat de „dienaars” hier niet mee gediend is, zal voor een ieder wel duidelijk zijn.

Door al dat „praten” worden de belangen van het koninkrijk Gods niet bevorderd. Ik lees daarom ook nergens in de bijbel dat men veel over elkander praten moet. Wel dat men voor elkander bidden moet. En dat deed men in het huis van Filemon. Gebeurt dit ook in onze huizen? Als dit meer gebeurde, zou er ongetwijfeld meer zegen vallen. Niet dat het door bidden te verdienen is, maar het is wel de weg, waarlangs het te verkrijgen is.

Gelukkig de gemeenten, die verwaardigd worden om voor hun dienstknechten te bidden. En ook gelukkig die dienstknechten die „bidders” in hun gemeenten hebben. Want al ziet men dan elkander niet van aangezicht tot aangezicht, men draagt dan toch de noden van elkander de Heere op. En Die kan alle noden door Zijn almacht en naar Zijn vrijmacht vervullen.

„Want ik hoop dat ik door uwe gebeden ulieden zal geschonken worden”.

Ik gebruikte zo juist de woorden „almacht” en „vrijmacht”. Deze beide woorden zitten ook in deze zin verpakt. Want Paulus geloofde dat God almachtig was. En door Zijn almacht was Hij in staat om hem uit de gevangenis te verlossen. Doch hij geloofde ook dat de Heere „vrijmachtig” was. Dat wil zeggen: Als de Heere het beter oordeelde dat hij niet uit de gevangenis zou worden verlost, dan wilde hij daarin berusten. De Heere was „vrij” om het te doen en om het te laten.

Daarom heeft men aan twee kanten gebeden onder het voorbehoud van: „UW wil geschiede”.

Dat moet het voorbehoud in elk gebed zijn. En in elk waar gebed is het dat ook. De bidder verwacht het dan van God. Hij kan alles, indien het Hem behaagt. Doch als het hem niet behaagt, dan is Hij ook vrij, om mij mijn begeerte niet te geven. Hij weet alleen wat goed voor mij is.

Ik geloof dat dit een belangrijk element is in het leven van het gebed. Want zo menigmaal worden in onze gebeden de Heere onze begeerten voorgelegd. En die willen we dan ook maar graag vervuld zien. En als dat niet gebeurt, hebben we meestal gauw de konklusie getrokken, namelijk dat de Heere toch niet hoort. Of: dat ons gebed dan wel niet goed geweest zal zijn.

Zowel het één als het ander kan een verkeerde gevolgtrekking wezen. En daar moeten wij voor zoeken bewaard te blijven. Want waarschijnlijk is het gebed wat men te Colosse, in het huis van Filemon voor Paulus deed, nooit verhoord. De geschiedenis geeft ons geen enkele aanwijzing dat Paulus later nog weer in het huis van Filemon geweest is. Moet dan daaruit de konklusie worden getrokken dat het gebed niet goed geweest is, of dat het niet verhoord is?

Dat men bad was goed. En de Heere hoorde! Maar verhoorde niet, omdat Hij het beter oordeelde te handelen met Paulus, zoals Hij gehandeld heeft. Dit is echt wel een puntje om nog eens over na te denken.

Inmiddels neem ik weer met een hartelijke groet afscheid van jullie.

Jullie aller vriend Ds. H.C.v. Ent.

ALLE BEGRIP TE BOVEN (35)

7. Het levende zaad (6)

Natuurlijk vinden wij de vernederende kracht onaangenaam, die de werkelijke inkomst van de genade Gods tot ons hoogmoedige zondaren altijd met zich brengt. We zouden er helemaal geen rekening mee willen houden als we konden. Maar de leden van de strijdende Kerk kunnen niet blijven in een bloeiende geestelijke staat zonder het pijnlijke dragen van het kruis, dat zowel uit- als inwendig is. En tenzij de kracht van de Geest op ons is, zullen we niet in staat zijn dit kruis licht op te nemen-een gezindheid die het meest tegenovergestelde is aan die door genade gewerkt wordt. Waarlijk gedurende de gehele wandel van de mens in de kracht van het Evangelie is er de voortduur van dit verbroken en berouwvol hart, dat God niet zal verachten. Dit is de zaak, die maakt dat het ware christelijke leven en de christelijke strijd gering en oneervol in de wereld schijnt. Elke andere overwinnaar roemt in zijn eigen kracht, maar hij, die Christus volgt in de wedergeboorte, vindt zijn kracht alleen in zwakheid volbracht. En gewoonlijk is in bepaalde op de voorgrond tredende gelegenheden de kracht verborgen, terwijl de zwakheid openbaar komt."

Daar de Bisschop het geval van Bernard onbeslist liet, willen wij voor een korte tijd Hertford verlaten en opnieuw kennis maken met een van de andere jongemannen van Cambridge: Watkin Maddy.

8. De ochtend-lezingen van Mr. Bourne. (1).

Mr. Maddy was hulpprediker te Sparkford in Somerset. Hij was vrijgezel en woonde alleen met een bediende. Hij zei, dat zijn boezem-zonde een abnormale liefde voor eten was ! Dit veroorzaakte hem veel kwelling en soms, terwijl hij zijn preek aan het voorbereiden was, dacht hij aldoor aan zijn maaltijd en als straf wilde hij die dan niet aanraken. (Nu zou men zich afvragen, of hij soms een ziekte had ?) Het was een heel ding voor hem. Eens vastte hij een hele morgen en schreef een preek over: „Men moet altijd bidden en niet vertragen", maar vond dat hij niet kon bidden. Hij voelde dat hij de strijd op moest geven-dat hij een afvallige was ! „Ik ging daarop uit rijden", zegt hij, „naar een arme hutbewoner, die ik wel eens opzocht en vertelde hem, dat ik nooit naar de hemel zou gaan, maar, zei ik, laten we bidden (zoals mijn gewoonte was in de huisjes van de armen). Ik viel toen op mijn knieën en schreeuwde meer dan dat ik bad: „Heere, hoor een afvallige" of zoiets en vertrok toen al gauw naar huis. De arme man, bewogen met mijn ellende, volgde op een korte afstand. Satan zei verschillende keren tot mij: dood uzelf, maar plotseling was het alsof de Heere Jezus van de hemel neerkeek en onmiddellijk begon ik Hem te zegenen en te prijzen. De verzoeking verliet mij en ik keerde terug en vertelde de arme man, dat hij niet bang voor mij behoefde te zijn, want ik had God gezegend".

Die gelukzaligheid verliet hem al gauw en later hielp hem het onophoudelijk bidden van „Heere, ontferm U mijner". Nu schreef hij aan zijn vriend Charles Jeffreys, terwijl hij een paar toespelingen op zijn gevoelens maakte, en zei: „Ik voel, dat ik in de krachtige handen van God ben, maar of het is om een vruchtbare tak te reinigen of om een onvruchtbare af te snijden kan ik niet zeggen".

Charles stuurde deze brief naar Mr. Bourne, die de zomer (1832) bij een grote familie in Tonbridge doorbracht en die aan zijn neef geschreven had: „Er schijnt een grote beweging onder onze vreemdelingen te zijn. Ik zal zeer blij zijn als Mr. C. J. (wie kon dat anders zijn dan onze Charles ?) aan de goede kant uit het moeras der vertwijfeling komt. Ik hoop, dat hij geen haastige stappen onderneemt om zijn zaken te beslissen".

Mr. Bourne antwoordde aan Charles: „Geachte heer. Ik heb dit laatste jaar vaak het Greenwich ziekenhuis bezocht en kon slechts opmerken hoe vaak een lamme gepensioneerd met een blinde samen ging en ook kan ik mij herinneren, hoe in mijn jonge jaren, voordat ik veel verstand had van goddelijke dingen wat mijzelf betreft, ik vaak verplicht was getuigenissen te geven aan vele waarheden, die ik zelf niet ten volle beproefd had. Dit lijkt enigmatische het huidige geval met uw vriend te zijn. Het is waar, dat de tegenwoordigheid van de Heere beide met u en uw vriend is, maar er is iets meer nodig, voordat u gerustgesteld kunt zijn, waarvoor deze tegenwoordigheid is, of voor veroordeling of voor genade. Als u nu de Heere Jezus Christus kunt bewegen uw gebeden te verhoren en u ook maar iets kunt bemerken van Zijn goede bedoelingen ten opzichte van u, zelfs als de hoop ver weg is, al is het slechts voor een korte tijd, zal het terwijl het duurt zulk een betuiging uitlokken als deze: „IK HEB DE HEERE LIEF, want Hij heeft mijn stem en mijn smekingen gehoord". Ik was in diepe droefheid en moeite, in grote duisternis en onwetendheid, maar door de naam van de Heere aan te roepen vond ik Hem barmhartig. Daar ik geloofd en dit ontvangen heb, kan ik het aan mijn vriend verklaren en hem aanraden om te volharden aan de troon der genade. Er is geen einde van de gevallen in het Woord van God van mensen, die in hun benauwdheid de naam van de Heere aariepen, maar niet één geval van mislukking en er wordt hier aan toegevoegd (Psalm 118): „De Heere heeft mij verhoord, stellende mij in de ruimte". Ik weet zeker, dat als gij en uw vriend beiden God niet tot uw Sterkte maken in al de ontstellende omstandigheden, die gekomen zijn en nog over uw hoofden komen, u niet de verlossing zult vinden die u blijkbaar zoekt.

Houd u zo trouw mogelijk bij uw geestelijk begrip en ga niet in een ander veld. Daar uw vriend geestelijke raad vraagt, vertel hem de gehele waarheid en vul uw brieven niet met afleidingen op andere onderwerpen, die de snede zeker bot zullen maken en de aandacht zullen verdelen, de helft voor de wereld en niet de helft voor God. Ik hoop, dat het God mag behagen u te leiden, dat dit liefdeswerk niet voor niets blijkt."

Deze brief werd door Mr. Maddy zeer gewaardeerd. Hij schrijft: „Evenals toen ik die glimp van de Heere had voor een ogenblik zo'n gevoel (van liefde) had gehad, gaf deze mij voor enige tijd bemoediging. Inderdaad was deze brief voor enige maanden mijn voornaamste ondersteuning."

Vrienden waren gewoon hem te vertellen, dat hij **geloof moest beoefenen**. Ze leenden hem boeken, maar sommige daarvan maakten hem bang. Hij zocht overal hulp, maar hij had deze woorden in zijn gedachten: „Hij zal hun zielen van list bevrijden". Sommige boeken moest hij opzij leggen vanwege hun zeer bedekte Arminianisme en hij zei: „Hoe verschilt dit met de Bijbel. Die oordeelt over mij, veroordeelt mij en trekt mij toch aan. Maar deze spreken van troost en vervullen mij toch met angst en wantrouwen".

Daar zijn gezondheid slecht werd, overreedden zijn vrienden hem om voor enige tijd naar Londen te gaan. Hij moest in Londen in een kosthuis en was bang, dat hij in een grote zonde vallen zou. Hij was bang, dat de luchtkastelen, die hij in zijn jeugd fantaseerde, nu bewaarheid zouden worden en dat hij in een vreselijke misdaad zou eindigen. Er kwam nu vijandschap tegen God in zijn hart. Tevoren had hij zich verheugd in zijn godsdienstplichten, zijn gebeden, lezen en preek-voorbereiding, maar nu bleef hij elke morgen zo lang mogelijk op zijn bed liggen en deed hij zijn gebeden (die hij niet helemaal durfde op te geven) zo kort mogelijk. „Heere, ik geef mijzelf in Uw handen", placht hij te zeggen en las dan een paar verzen, waar hij de Bijbel opensloeg, al vond hij vaak tot zijn ontzetting, dat hij teksten over Judas aantrof of iets anders, dat hem verontrustte. Hij probeerde vastendagen te houden, maar vond dat die verknoeid voorbijgingen en hij bleef achter zonder dat hij er nut van had.

Tenslotte vroeg Mr. Bourne, „die vaak met hem over zijn ziel gesproken had", hem intrek te nemen in een gedeelte van zijn huis. Mr. Bourne woonde op Somersetstraat 7, die van de Orchardstraat naar de Dukestraat liep, achter de Oxfordstraat. (Een korte straat met hoge stadshuizen, die nu opgeslokt zijn door de vervoers-afdeling van de Winkels van Selfridge.) De eenzame jongeman deed dit met vreugde en hij begon de familie-lezingen van Mr. Bourne te volgen. Eerst kon hij de verklaringen van Mr. Bourne van de Kleine Profeten niet begrijpen, daar hij altijd gedacht had, dat die boeken alleen aan de Joden toebehoorden en hun geschiedenis. Maar geleidelijk zag hij met Mr. Bourne er een grote mate van onderwijzingen in, profijtelijk voor de zielen van Gods volk in alle generaties en soms voelde hij „deze woorden zijn voor mij". „Door deze manier van onderwijzing", zegt hij „werd ik van ijdele plannen afgekeerd, zoals bijvoorbeeld om weg te lopen naar Amerika". Hij schreef het grootste gedeelte van zijn moeite toe aan zijn ongehoorzaamheid aan God door in de bediening te gaan en bad gewoonlijk om een weg ter ontkoming. Hij sprak er met Mr. Bourne over om leerlingen aan te nemen, plaatste enige advertenties in de kranten en had al gauw enige leerlingen. Het onderwijs van Mr. Bourne aan hem werd vriendelijk vervolgd door een brief zo nu en dan. „Hoe vaak heeft mijn vriend zichzelf bestreden", schreef hij hem eens, „en maakte hij gebruik van onjuist redeneren om het kleine vonkje vuur te doven, dat naar ik vertrouw nog in de tempel van zijn hart is en een vuur zal blijken, dat nooit uit zal gaan, maar ontstoken is tot eeuwig leven ! Ik heb me vaak erg verwonderd in mijn omgang met u over de draai die u gegeven hebt aan sommige van de eenvoudigste ervaringen, waarin een kind van God onderwezen is, zeggende: ik heb geen werkelijk geestelijk leven, of: ik lees de Bijbel niet genoeg, of: ik heb te veel in de wereld te doen, daarom kan ik niet verkrijgen wat ik nodig heb. Als dit of dat beter geleid werd dan zouden, denkt u, uw gebeden verhoord worden. Stellig. Dit is de weg van menselijke redenering, maar niet de weg van de Geest. Treuren, wanhopen aan zichzelf, beven, vrezen-allen beschrijven de staat van een komende zondaar, een die veronderstelt zelf geen leven noch licht te hebben en toch verlangt naar de genade van Christus. Zulken verkrijgen hulp in tijd van nood en ontvangen Gods Woord door de mond van Zijn dienstknechten".

Mr. Maddy deed weldra afstand van zijn ambt als hulpprediker in Somerset en vestigde zich in het huis van Mr. Bourne als een privaat leraar voor kandidaten van de universiteit. Hij trouwde nooit, maar bleef een getrouw bezoeker van de kapel van Mr. Burrell en een levenslange vriend van de familie Bourne.

Mr. Bourne zegt van deze gezins-ochtend-lezingen in zijn huis: „Beproevingen in de familie brachten een nauwgezet aandacht mee voor het familie-gebed. (Dit was gedurende de periode die hij in Londen doorbracht, misschien voor een paar weken of zelfs voor maanden aaneen). De tijd, besteed aan het voorbereiden ervoor, was vaak een bron van grote troost en gemeenschap met God en dat bracht grote aangenaamheid in onze dienst voor hen die hem bijwoonden; verscheidene vrienden, die in de nabijheid woonden, werden trouwe bezoekers".

BOEKBESPREKING

Boeken van DEN HERTOOG's uitgeverij-boekhandel b.v., Lange Nieuwstraat 52a, Postbus 2421, 3500 GK Utrecht.

Eerst twee boeken van Th. van der Groe. De schrijver is bekend. Hij stierf in 1784. Hij was de laatste belangrijke vertegenwoordiger van de Nadere Reformatie. Hij heeft verschillende werken nagelaten, zoals preken over de bekering, bid- en dankdagpreken, lange inleidingen o.a. op de werken van de Erskine's en ook de onderstaande werken. Dat deze weer gedrukt konden worden wijst op het feit dat er nog vraag naar is en dat is een gelukkig verschijnsel. Want Van der Groe was een gezalfde prediker en het ging er hem om de boodschap van het evangelie te brengen op een rechte wijze. Daarom kunnen we volstaan met de aankondiging van deze werken.

Het eerste is **Toetssteen der ware en vals genade**. Aan het werk gaat een voorrede aan de waarheidlievende en heilbegerige lezer vooraf. Hij begint aldus: Waarde lezer in Christus. Wij bezorgen u, door de goedertieren bijstand des Heeren, hier een Toetssteen der ware en valse genade, om te dienen, beide tot een ernstige beproeving van uw eigen staat, en om u, zo veel gij dat nodig mocht hebben, nog mede enige verdere aanleiding te geven tot een getrouwe behandeling van de zielen uwer naasten, welker besturing aan u, of meer algemeen, of meer bijzonder mocht aanbevolen zijn. De schrijver deelt zijn werk als volgt in: hoofdstuk I: gronden, besturingen en waarschuwingen om de weg te openen tot een rechte zelfbeproeving; II: van de overtuiging der zonden; III: Van onze genadige verlossing door de Heere Jezus Christus in de weg des waren geloofs en IV: Van de ware dankbaarheid of de ware heiligmaking des Geestes. Het werk verscheen voor het eerst in 1752/53. Herdrukken verschenen in 1786 en verschillende keren daarna. En nu is er weer een herdruk. Het is voortreffelijk uitgegeven in twee banden en kost nu f 75,-, na 31 december 1979 f 85,-.

Het tweede werk is **De genezing van de blinde Bartimeüs**. Dit boek bevat 7 preken over Lukas 18:35-43 en verder drie over Job 5:8a, Micha 7:1 en 2a en Lukas 15:2b. Het verscheen voor het eerst in 1824 en is daarna verschillende malen herdrukt. De oorspronkelijke uitgever schrijft in een voorbericht, dat om te voldoen aan het dringend verlangen van hen, bij wie de naam, de wandel en de geschriften van de zalige Ds. Van der Groe in een gezegende gedachtenis zijn besloten is een tiental zijner godvruchtige leerredenen in het licht te geven. Ze zijn afkomstig uit de nagelaten handschriften van deze prediker, voor een groot gedeelte berustend onder de verwanten van de overledene. Ook de vrees, dat enige daarvan reeds door velen overgeschreven en gewaardeerd, verminkt mochten worden uitgegeven, bepaalde tot de uitgave. Het werk is op dezelfde wijze uitgegeven als De Toetssteen en kost f 21,50.

Verder noemen we een werk van de bekende Willem Teellinck, eens bedienaar van het Heilig Evangelie te Middelburg. Het gaat hier om **De standvastige christen**. Dit werk werd in 1620 uitgegeven en werd toentertijd nooit herdrukt. Het is nu in de hedendaagse spelling overgezet en van een inleiding en inhoudsopgave voorzien door Ds. J. van der Haar opnieuw verschenen. Het boek gaat

over de volharding der heiligen, behandeld in drie traktaten. In het eerste geeft Teellinck een uitvoerige verklaring van Romeinen 8:28v, in het tweede worden enkele dingen nader verklaard en in het derde bewijst de schrijver dat de leer van de volharding der heiligen niet alleen troostvoller is dan de leer van de afval, maar ook beter dient tot de bevordering van de ware godzaligheid en tot verbreiding van de eer van God.

Ds. Van der Haar zegt in zijn inleiding: Met name in onze tijd van groot geestelijk verval, waarin men „gereformeerd” belooft te noemen, wat in wezen openlijk dan wel verkappt remonstrants moeten heten, is 't een goed ding - er zijn, zou ik willen zeggen, nog „goede dingen in Israël”, dat juist dit diep-gravende en ontdekkende werk van vader Teellinck herdrukt wordt.

We willen hierbij aansluiten. Teellinck leeft bij de Schrift. Hij schrijft tot troost van Gods kinderen en is ernstig in zijn opwekking om de Heere te zoeken als men het leven der genade nog mist.

Het is een werk van 271 blz., dat keurig is uitgegeven en gebonden f 32,50 kost, na 31 december 1979 f 37,50.

B.

Uw adres voor al Uw theologische boeken, goede jeugdboeken, romans, studieboeken enz.

Boekhandel Noordermeer

Anjelierenstraat 43, Rijnsburg, tel. 01718-23063 bgg 22737.

Filiaal:

Bosplein 2, Katwijk aan Zee, tel. 01718-14410.

Voor schriftelijke bestellingen: Antwoordnummer 19, 2220 WD Rijnsburg (zonder postzegel)

TERUG NAAR DE NATUUR

De natuurgeneeswijze neemt een steeds grotere plaats in en geen wonder wanneer U de fantastische resultaten verneemt van hen: die één van de meer dan 40 verschillende kruidenrecepten bestelden, o.a. maag, maagzweer, niersteen reumatiek, gewrichtsreuma, schildklier, slapeloosheid, suiker, spataderen, vermagering, zenuwen, enz. enz.

Alle soorten zijn verpakt in kuren voor een maand

à f 12,50

(verzendkosten inbegrepen).

Vermeld wel duidelijk welke soort U wenst.

NIEUW !!!

De soorten vermagering, zenuwen en vochtafdrivend, nu ook in tabletvorm Maandkuur f 15,-

Drogisterij

SIKKING

Barrevoetstraat 5
Haarlem
Tel. 023 - 312832
Giro 190609

Aanmelding van studenten

Zij, die met ingang van het schooljaar 1980/1981 de Pedagogische Akademie of de Opleidingsschool voor kleuterleidsters willen bezoeken, kunnen zich daarvoor tot 1 maart 1980 aanmelden.

Onderwijzersopleiding

Tot de P.A. zijn toelaatbaar, zij, die het diploma gymnasium, atheneum, havo, m.b.o., v.h.b.o. of de akte van bekwaamheid als leidster bij het kleuteronderwijs bezitten en zij, die weliswaar niet in het bezit zijn van diploma gymnasium of atheneum, doch de zesde klas van een dergelijke school hebben doorlopen.

Opleiding voor kleuterleidsters

Tot de O.K. zijn in beginsel toelaatbaar zij, die het diploma mavo-4 of een bewijs van overgang van klas drie naar klas vier van gymnasium, atheneum of havo bezitten.

Internaten

Studenten, die te veraf wonen om heen en weer te reizen tussen woning en de school, kunnen gehuisvest worden in een der jongens- of meisjesinternaten.

Rijksstudietoelagen

Tot 1 februari 1980 staat de mogelijkheid open om een rijksstudietoelage aan te vragen bij het Ministerie van Onderwijs, afd. Rijksstudietoelagen, Kempkensberg 2, Groningen. Desgewenst worden aanvraagformulieren en inlichtingen verstrekt door de decaan van de thans bezochte school of door de administrateur van onze scholengemeenschap.

Aanmeldingsformulieren

Voorlichtingsfolders en aanmeldingsformulieren zijn verkrijgbaar bij de decaan van de thans bezochte school of worden op aanvraag door ons toegezonden.

Adres

Aanmeldingen dienen te worden gericht aan: Scholengemeenschap „De Driestar”, afd. beroepsopleiding, Ronsseweg 557, 2803 ZL Gouda. Telefoon 01820 - 26233

Stationssingel 50
Tel. 08385-13978
Postbus 177
3900 AD Veenendaal

Het adres voor al Uw goede boeken

Voor bijbels, boeken en muziek

is **LINDENBERG** uniek!

Grote voorraad
Snelle levering

ook van de allernieuwste uitgaven

Lindenberg's
boekhandel

Slaak 4-8 (postbus 4209)
ROTTERDAM 16

(Uw bestelling ongefrankeerd: antwoordnummer 77).

Rustoord „Repos Ailleurs”

U moet of wil er uit om even bij te komen of om wat aan te sterken...of omdat u wat meer aanspraak wenst? Bel dan eens Driebergen 03438-2466. Dieët geen bezwaar. Geen T.V. of radio.

HOTEL

DREYEROORD - OOSTERBEEK

Telefoon 085-333169

Het hotel waar mevrouw zich „uit” - en mijnheer zich „thuis” voelt.

Voor al Uw

- ★ **BOEKEN**
- ★ **BIJBELS en**
- ★ **PSALMBOEKEN**

Beleefd aanbevelend

BOEKHANDEL

VAN LEEUWEN

POSTBUS 39, URK - TELEFOON 05277 - 1783

B.G.G. 03438 - 8856

BIJBEL